Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 9 лютого 2010 року № 5 (325)

ВИБОРИ ВІДБУЛИСЯ

Що чекає Україну за нового Президента?

ПРЕЗИДЕНТСЬКІ ВИБОРИ: БЕЗ ІСТОТНИХ ПОРУШЕНЬ

У Центральній виборчій комісії заявляють, що вибори Президента України відбулись, і обіцяють встановити офіційні результати у визначений законом термін – до 17 лютого.

Про це в понеділок на брифінгу сказав голова ЦВК Володимир Шаповал.

Практично всі спостерігачі визнають, що вибори пройшли без істотних порушень.

Так, спостерігач від Європарламенту Ребекка Гармс заявила, що голосування в другому турі виборів Президента України було чесним, попри деякі порушення.

У свою чергу, голова місії спостерігачів Європейського парламенту Павель Коваль, посилаючись на попередні висновки спостерігачів, заявив, що під час другого туру виборів Президента України не було зафіксовано масових порушень виборчого законодавства.

Голова правління Всеукраїнської громадської організації "Комітет виборців України" Олександр Черненко, підбиваючи підсумки другого туру виборів, також зазначив, що КВУ не зафіксував критичної маси порушень, яка б могла спотворити результати волевиявлення на виборах. Він повідомив, що 7 лютого за повторним голосуванням та підрахунком голосів на виборах Президента спостерігали 2 тис. активістів КВУ. Спостереження велося у 20-ти регіонах України.

Те, що вибори Президента відповідають більшості міжнародних зобов'язань, взятих Україною, заявили на прес-конференції в Києві представники місії спостерігачів від ОБСЄ, Парламентської Асамблеї Ради Європи, Європейського парламенту та Парламентської асамблеї НАТО.

"Голосування стало переконливим проявом демократичних виборів. Для кожного в Україні ці вибори стали перемогою. Тепер настав час політичним лідерам країни почути вердикт народу та забезпечити передачу влади у мирний та конструктивний спосіб", – заявив голова Парламентської Асамблеї ОБСЄ та Спеціальний координатор місії короткострокових спостерігачів ОБСЄ Жоао Соареш.

"Дехто вважає, що Помаранчева революція зазнала поразки. А я вважаю, що це не так. Завдяки Помаранчевій революції демократичні вибори в Україні тепер є реальністю", – сказав голова делегації ПАРЄ Матіас Еорсі.

Станом на двадцяту годину вечора 8 лютого було пораховано 99,30% голосів. З цього числа виборців за В.Януковича віддали свої голоси 48,77% виборців, за Ю.Тимошенко – 45,65%.

КАМО ГРЯДЕШІ?

ЯКОЮ БУДЕ УКРАЇНА ЗА ПРЕЗИДЕНТА ЯНУКОВИЧА?

Чи справдяться жахливі міфи про тотальне бандитське майбутнє країни?

Насправді все буде не так страшно, скільки вульгарно і передбачувано. Доводиться констатувати, що, з очевидним запізненням на 10–15 років, Україна виходить на шлях, вже пройдений Росією та Білоруссю. Виходить, щоб повторити його в самому карикатурному і непослідовному вигляді: Янукович – не той лідер, який здатний зрушити країну з того незавидного місця, на якому вона знаходиться. Він здатний її "заморозити". І то – не так уміло, як той же Путін.

Нічого не забув і нічого не навчився...

Навряд чи хтось повірить, що, починаючи з 8 лютого, на вулицях країни почнуть ходити "штурмові загони" з синьо-білими пов'язками, а при прийомі на роботу в анкетах введуть запитання: "Чи брали Ви участь у помаранчевій революції?". Янукович вже не зовсім той, яким був у 2004-му. Він змушений діяти в інших умовах, і він це розуміє. Хоч яким би було його особисте бажання стати одноосібним правителем країни, такий розвиток подій вигідний тільки кільком групам всередині самої ПР – "старим донецьким" і ближньому колу Януковича. Але набагато більше охочих покерувати Лідером і зробити його придатним не тільки для короткого, а й для довготермінового управління країною. Очікується великий переділ власности, і саме цей переділ буде складати суть правління Януковича, а точніше – його команди. Від ступеня жорсткости цього переділу залежить економічне і політичне майбутнє України: якщо переділ почне здійснюватися у притаманній "донецьким" жорсткій і відвертій формі, опозиційні угруповання еліти неминуче почнуть об'єднуватися. Хоча і не відразу. "Регіонали" зроблять усе можливе, щоб відвести опозиції своєрідне гетто.

"Сильна рука" для своїх

Янукович неминучий не тільки тому, що в південно-східних районах живе арифметично більше населення, ніж в іншій Україні. Його підтримали всі розчаровані в помаранчевому епосі та її фігурах, і просто ті, для кого Янукович – ментально ближчий. Ці люди не просто шахтарі, не просто "хлопці з нашої вулиці", не просто "жителі Південного Сходу". Це носії певної спільности світоглядних цінностей, уявлень про життя, про місце і роль у цьому житті таких базових понять, як "батько-син", "чоловік-жінка", "начальник-підлеглий", "держава-народ" і т.ін. Для цих людей судимості – "школа життя", а справжній "мужик" повинен тримати жінку на кухні, бути швидким на кулачну розправу і, взагалі, бути великим і грізним. Таких людей в країні – більшість.

Продовження на 3-й стор.

ЗАЯВА

Конгресу Українських Націоналістів щодо другого туру президентських виборів

Конгрес Українських Націоналістів висловлює щиру подяку однопартійцям та усім виборцям, які взяли участь у першому турі виборів Президента України та підтримали кандидата в Президенти України Віктора Ющенка.

Як Президент України Віктор Ющенко зробив рішучі кроки на зміцнення та визнання нашої держави в світі. Забезпечив демократичний розвиток України та свободу слова. Значною мірою саме за його президентства український народ відчув себе нацією зі своєю мовою, культурою, історією. Завдячуючи Віктору Ющенку, світова спільнота дізналася правду про Голодомор та політичні репресії тоталітарного комуністичного режиму проти української нації.

Віктор Ющенко доклав значних зусиль для декомунізації українського суспільства, очищення держави від символів тоталітарного комуністичного режиму. Саме за президентства Ющенка відновлено історичну справедливість і на гідному рівні вшановано Івана Мазепу, Симона Петлюру та інших видатних українців. Президент В.Ющенко присвоїв звання Героя України Роману Шухевичу, Степану Бандері, видав указ про визнання ОУН, УПА, УГВР та інших військових формувань, партій, організацій та рухів, котрі ставили за мету здобуття Україною державної незалежності.

Віктор Ющенко залишається лідером демократичних перетворень, спрямованих на цивілізований розвиток України як європейської держави.

7 лютого 2010 року відбувся другий тур виборів Президента України. У ньому взяли участь кандидати в Президенти Віктор Янукович та Юлія Тимошенко, які є представниками потужних олігархічних груп та прагнуть лише власного збагачення. Адже ці політики, перебуваючи впродовж останніх років на посаді прем'єр-міністра та маючи найбільші фракції у Верховній Раді як попереднього, так і нинішнього скликань, не реалізували своїх обіцянок і передвиборчих програм. Більше того, вони втягнули Україну в глибоку економічну кризу та намагалися провести ревізію Конституції України з метою узурпації влади.

Ми наголошуємо, що діяльність Віктора Януковича та Юлії Тимошенко не відповідає програмовим засадам та критеріям позиціонування Конгресу Українських Націоналістів щодо кандидатів у Президенти України, тому це не дає можливості визначитися нашій партії у підтримці цих кандидатів.

Водночас Конгрес Українських Націоналістів поважає право кожного на власний вибір відповідно до свого сумління.

Конгрес Українських Націоналістів закликає українців гуртуватися навколо Віктора Ющенка, який і надалі залишається гарантом незворотних процесів демократизації та європейської інтеграції Української держави.

Слава Україні! Героям слава!

Президія Головного Проводу
Конгресу Українських Націоналістів
3 лютого 2010 року

СВЯТО УКРАЇНСЬКИХ ГЕРОЇНЬ

Лідія КУПЧИК,
голова Львівської міської організації
Всеукраїнської Ліги Українських Жінок

В Україні як молодій незалежній державі триває процес становлення державних свят – одні свята відмирають, затихають, інші завойовують місце в серцях українців.

Наглядно видно цей процес у лютому.

"День святого Валентина"

У лютневі дні, коли традиційно в Україні відзначаються релігійні свята Трьох Святителів та Стрітення Господнього, тепер бурхливо вривається святкування "дня святого Валентина". Здавалося б, благодатним має бути вшанування пам'яті святого Валентина, як благодатним є почитання всіх святих, але... За нібито святковим галасом втрачається не лише духовна суть свята, а й взагалі, сенс, здоровий глузд і навіть сором.

Якщо це – свято кохання (бо вже часто опускається термін "святого" Валентина), то, поминувши те, що кохання має бути святом щодня, а не раз на рік, варто було б акцентувати на високих почуттях і взаєможертовності, а не влаштовувати конкурси поцілунків, які нічого спільного не мають зі справжніми почуттями, а, скоріше, заохочують до легковажності й розпусти.

Та все ж, це новомодне свято широко рекламується, як рекламуються усі товари (особливо низької якості). Зрештою, уся ця популяризація, чи точніше, реклама і є комерційним актом. Адже, запаморочивши молодь (і не тільки) галасом про день Валентина, бізнес отримує великі прибутки від продажу так званих подарунків, які, переважно, є непотрібом і несмаком. Тож чи варто підтримувати таку комерцію? Чи личить свої почуття комерціалізувати? Пам'ятайте: де багато галасують про почуття та демонструють їх, там насправді нема справжніх душевних чуттів.

"День захисника Вітчизни"

23 лютого нам пропонують святкувати "День захисника Вітчизни". Гордо й благородно звучить! Але ж кожне свято повинно мати обгрунтування своєї дати.

А чим значима для нашої Вітчизни, для незалежної України, дата 23 лютого? Та нічим добрим. Колись цього дня було нібито створено Червону армію, яка нищила паростки української державності. Коли ми говоримо про День захисника Вітчизни, то повинні чесно казати, яку Вітчизну маємо на увазі – Україну, котру віками гнобили держави-сусіди, чи країну-гнобителя. Якщо ми справді є патріотами України, то повинні вшановувати тих її захисників, котрі захищали її від усіх поневолювачів, і виховувати почуття любові до України. І дату треба вибрати відповідну, коли відбулися найбільш яскраві події захисту України.

Свято Українських Героїнь

Всеукраїнська Ліга Українських Жінок, з думкою про захисників Вітчизни, пропонує відзначати в лютому Свято Українських Героїнь, яке вже має досить довгу історію та гарні традиції.

Зродилося це свято в п'ятдесятих роках XX ст. у діаспорі, коли ввесь світ сколихнула звістка про повстання українських політв'язнів у таборах Норильська, Воркути, Кенгіру. Найбільш вражаючою у цих подіях була участь у повстанні українських жінок, які, одягнувши вишиванки, беззбройні, з високо піднятими головами і палаючими серцями, щільними рядами виступили перед радянські танки, котрі були направлені на придушення повстання в'язнів. Жінки виступили вперед, намагаючись захистити повсталих від розправи. Думалось: на беззбройних жінок танки не підуть... Проте танки, післані нелюдами, не зупинилися, сунули вперед, і під їхніми гусеницями змовкала українська пісня, обриваючи життя сотень кращих дочок України...

Отоді й виникла думка започаткувати свято для вшанування українських героїнь, якими споконвіків багата українська земля. Від 1950 року це свято відзначалося в діаспорі, адже в Україні тоді годі було думати про відзначення таких подій.

З 1993 року Свято Героїнь утверджується в Україні. Воно відзначається в останню неділю лютого.

У цьому місяці народилася одна із найталановитіших і наймужніших дочок України – Леся Українка – жінка, яка продемонструвала надлюдську силу в протистоянні немилосердній недузі, усвідомлюючи свою приреченість, вона не лише не впадала у відчай сама, а палким словом кликала до мужності і подвигів здорових та сильних.

Олена ТЕЛІГА

І саме у цьому місяці завершили своє земне життя славні українські патріотки Ольга Басараб, Олена Теліга, Наталка Винників, Дарія Гнатківська, Олена Антонів, Марія Лаврів, Наталія Шухевич та інші. А ще 9 лютого 1893 року народилася легендарна героїня визвольних змагань 1914–1920 рр. – Гандзя Дмитерко, яка стала символом жіночої військової звитяги.

Є певна символічність у тому, щоб напередодні весни, коли вся природа жде пробудження і відродження, звернутись до образів жінок, котрі здатні надихнути, принести віру і надію.

Відзначаючи це свято, ми маємо побожно згадати і вшанувати пам'ять кращих дочок України, глибше осмислити зразки героїзму, якими так багата українська історія, та вибрати для себе благодатні орієнтири на шляху гідного поступу.

Тож закликаємо всіх спільно шанувати й відзначати Свято Українських Героїнь!

P.S. 20 лютого 2010 р. урочисте відзначення Свята Героїнь відбудеться у Львівському Палаці мистецтв о 15 годині. Вхід вільний. Ласкаво просимо підтримати цей захід своєю присутністю!

КОРОТКО

ДЯКУЄМО ПРЕЗИДЕНТОВІ ВІКТОРУ ЮЩЕНКУ

Житомирське обласне Братство ОУН УПА висловлює щиру подяку Президенту України Віктору Ющенку за мужній указ про присвоєння в день Соборності нашої Української Соборної Держави звання Героя України Степану Бандері, який віддав своє життя за незалежну державу та став символом боротьби української нації за свободу Української держави. Дух Степана Бандери буде жити вічно в серцях української нації. Слава героям України та тим, хто продовжує їхню боротьбу за незалежну неньку-Україну.

Слава Україні! Героям слава!

Михайло КОТ,
голова Житомирського
крайового Братства ОУН-УПА РО КУН

ЖУРНАЛІСТУ ВРУЧЕНО ПОЧЕСНУ ВІДЗНАКУ БАНДЕРИ

Сьогодні в Івано-Франківську автору документального фільму про Степана Бандеру, журналісту Вахтангу Кіпіані голова обласної організації КУН Богдан Борович вручив Почесну відзнаку "100-річчя від дня народження Провідника ОУН Степана Бандери".

Під час презентації проекту "Великі українці" Кіпіані був "адвокатом" Провідника ОУН та зробив документальний фільм про С.Бандеру.

Вручаючи нагороду, націоналісти Прикарпаття подякували Кіпіані "за незламну патріотичну позицію щодо української нації та України" і побажали успіху та наснаги.

Вахтанг Кіпіані також повідомив, що нині готує книгу про Степана Бандеру.

У КИЄВІ З'ЯВИТЬСЯ СКВЕР ІМЕНІ В.СТУСА

КМДА подала на затвердження міської ради проект рішення про присвоєння ім'я Василя Стуса скверу, що розташований у Святошинському районі біля садиби, де проживав до ув'язнення письменник.

За словами Голови Київської міської організації Конгресу Українських Націоналістів Юрія Шепетюка, його організація неодноразово зверталася до КМДА з вимогою зберегти сквер навколо колишньої садиби Василя Стуса та присвоїти йому ім'я письменника.

"Кожна нація має своїх провідників та героїв. Український народ має Тараса Шевченка, Івана Франка, Лесю Українку, Василя Стуса, і місця, де вони жили і працювали, стають святинями", – наголошує Юрій Шепетюк.

КМО КУН також закликала депутатів Київради підтримати дане рішення, оскільки це унеможливить в подальшому знищення скверу.

Нагадаємо, в ніч на 10 березня 2009 року в сквері, в якому колись була садиба В. Стуса, зрізано більше 150 дерев, серед яких 11 дубів віком більше 120 років та 5 сосен віком більше 150 років. На місці скверу планувалося побудувати розважально-торгівельний комплекс.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

КАМО ГРЯДЕШІ?

ЯКОЮ БУДЕ УКРАЇНА ЗА ПРЕЗИДЕНТА ЯНУКОВИЧА?

Справа навіть не в кризі, Тимошенко, Ющенка і банкрутстві Майдану. Річ у тім, що охочих до "сильної руки" – завжди більше. А Янукович поки що є головним втіленням цього типу політика. Чи зможе підтримати імідж?

Слід пам'ятати, що Віктор Федорович вже змусив мільйони своїх прихильників пережити психологічну травму 2004-го, коли не зміг відстояти перемогу, і 2007-го, коли втратив свій шанс ще раз. Легкість його приходу до влади цього разу лише разігріває виборця. Прихильникам Януковича хочеться, та їм і пропонується думати, що ось вже після перемоги Віктора Федоровича в Україні точно настане довгоочікуваний рай. Тільки рай "синьо-білий", оскільки помаранчеві свого не створили. І цей "синьо-білий рай" цілком задовольнятиме бажання "маленького українця". У тому числі і того, хто "не переварює" Януковича. Тому що для більшості населення нічого не зміниться. Що вже непогано. А ті, для кого, як повітря, важливі російська мова, відсутність "бендеровцев" при владі і відчуття того, що за Януковича ми стали ближче до Росії, таке відчуття отримають.

Янукович – "свій хлопець". Він – найуспішніший політпроект цієї країни. Але чи зможе він стати диктатором? Ні. У нинішніх умовах, навіть прийшовши, нарешті, до влади, Янукович уже не має того потенціалу, тієї підтримки і відчуття вседозволеності, невразливості, як п'ять років тому. Він постарів і стомився. Так, пришестя у владу підбадьорює його. Так, фізично він міцний і, на відміну від Ющенка, не буде зосереджений на своєму здоров'ї. Але його слабкі якості відомі всім. На відміну від Ющенка, він не може приголомшити всіх непередбачуваністю. Його завзятість, що переходить в упертість дуже грубо, прямолінійно і очевидно, є об'єктом глузувань, нападок і маніпуляцій. До Януковича максимально застосована фраза древніх: "Юпітер, ти сердишся, – значить, ти неправий!"

Повернення кучмізму

Перемога Януковича означатиме застій у політичному і громадському житті. Це буде неокучмізм у його більш концентрований, але й більш деперсоналізований формі. Тому що Янукович не буде реальним вершителем долі країни. Він буде лише символом, фігурою прикриття, "говорящою головою".

Сам Янукович і його партія зовсім не є носіями будь-якого сепаратизму. Про це не раз говорилося всі роки помаранчевого правління, коли з "регіоналів", здебільшого на догоду кон'юнктурі, "ліпили" розкольників, які тільки й мріють відколоти колишню Донецько-Криворізьку республіку і віддати її московським царям. Партія регіонів є партією великої буржуазії. Великої національної буржуазії, якій потрібні, у першу чергу, умови для власного панування і гарантії подальшого (бажано – вічного) монопольного становища в державі.

Федералізація і регіоналізація, яку, теоретично, може ввести в Україні Партія регіонів, означають максимально можливу самостійність "смотрящих" від ПР на місцях. Тільки на Західній Україні керувати вкладками і "розпиляти" будуть місцеві представники кримінально-бізнесової верхівки, які розмовляють "щирою" українською мовою. Кожна область буде віддана в управління призначенцям від "регіоналів" і місцевим представникам еліти, які пройдуть кастинг на кращого друга Партії регіонів. В ідеалі, система

Продовження. Початок на 1-й стор.

відносин з регіонами за Януковича буде являти собою відрахування певної суми в центр і партійну скарбницю. З залишенням обумовленої частини податків на годування місцевих управлінців – щоб не були ображені і не бажали зміни влади. В більшості, призначенці в регіонах не будуть змінюватися протягом усієї каденції Януковича. Таким чином, термін правління багатьох з них у своїх регіонах може досягти 10–15 років.

Дружба – дружбою, а ГТС – нарізно

В економічних відносинах з Росією буде проводитися досить обережна політика: країну намагатимуться поділити між трьома силами: російським бізнесом, "донецькими" і тими, які залишаться "схваленою" опозицією. Партія регіонів ніколи повністю не здасть Україну російським олігархам без урахування власних інтересів. Суть у тому, що пул внутрішніх інвесторів уже давно і міцно сформований в Україні і давно дратує росіян. Але ж він є джерелом фактичної економічної незалежності України. Прагматизм донецького бізнес-угруповання (точніше, її бізнес-крила на чолі з Ахметовим) вимагатиме розумного розподілу. Тому росіянам буде віддано декілька підприємств в Україні, але ніколи – контроль над значущими об'єктами або цілими галузями. У всякому разі, без діяльної співучасті ПР у прибутку.

Основним об'єктом, яким Росію будуть дражнити і приманювати, стане ГТС. Розуміючи небезпеку для України Північного і Південного газових потоків і усвідомлюючи неможливість реальної участі України в цих проектах, оточення Януковича намагатиметься максимально швидко і без шкоди для себе вирішити питання газотранспортного консорціуму. Створення такого з формальним контрольним пакетом акцій (припустимо, 50% + 1 акція) стане основою для відносин з росіянами. Формально труба не буде продана: мало того, "регіонали" будуть чітко стежити, щоб система не допускала збоїв, а ГТС не була відібрана за борги – подібне означає ліквідацію їхньої власної економічної значимости і контролю над Україною.

Буде розширено участь Росії і в приватизації інших стратегічних об'єктів – наприклад, "Енергоатому" або "Нафтогазу". Обов'язковою умовою буде збереження фактичного управління та контрольних пакетів в українських (донецьких) руках. Власне, прихід до влади Януковича багато в чому "заточений" саме під ці цілі: за приватизацію об'єктів подібного класу Росія буде готова більш ніж щедро "відкотити". Для цього доведеться, звичайно, виводити той же "Нафтогаз" із предбанкротного стану, але часу у "регіоналів" на це буде достатньо. За п'ять років впораються точно.

Дуже повільний курс на ЄЕП

Однозначний курс України у фарватері стратегічної євразійської політики, яку приводить Росія, може і не відбутися – у тому випадку, якщо "донецькі" не побачать у цьому вигод для себе. Навіть формальний вступ у той же ЄЕП, якщо це коли-небудь станеться, буде лише символічним жестом, спрямованим на демонстрацію стратегічного курсу нової влади і на зміцнення симпатій електорату Януковича, для якого поняття "дружба з Росією" має майже містично-символічне значення. Однак цей жест може бути і необов'язковим, якщо олігархам з ПР і персонально Віктору Федоровичу не запропонують реальної участи і впливу в політиці ЄЕП. А такого від Росії чекати нереально. Якщо Москва, распалена першими успіхами, почне вимагати від України все більших поступок, то вона скоро перечепиться об очевидне небажання "регіоналів" максимально "розхитувати човен" і давати багато приводів для риторики (а то і дій) опозиції. З Януковича вистачить і того набору знакових кроків назустріч російським інтересам, який він має намір зробити: консорціум, участь російського бізнесу в приватизації, пролонгація перебування ЧФ і, можливо, статус російської мови. ЄЕП, як такий, "донецьким" не потрібен: для тріумфу електорату цілком вистачить і вищезазначеного набору, а очікувати від Росії допуску до довгострокових проектів не доводиться. ПР набагато легше буде жити з відкатів, отриманих за розпродаж стратегічних активів батьківщини.

Янукович розуміє, що президент, обраний третьою частиною або навіть меншою кількістю народу України, не може брати на себе відповідальність за всю країну: собі дорожче. Тому він буде на першому етапі, поки влада його не зміцніє (хоча таке неможливо в принципі), робити лише символічні кроки і напівзаходи з метою довести свою лояльність Москві і створити враження "послідовного" перед виборцями. Тому в області стратегічного союзництва (читай – васалітету) з Росією його дії будуть носити більше характер "словесної інтеграції": заявляючи про незмінну і міцну дружбу з північно-східним сусідом, він буде проводити тривалі раунди переговорів, уникаючи входження в мілітарні чи економічні групи всередині СНД. Переговори про членство в ЄЕП, які він почне, можуть тягтися дуже довго. Такими ж тривалими можуть стати і переговори про Митний союз й інші улюблені "фішки" Москви.

Питання про виведення Чорноморського флоту буде заморожено, як мінімум, на першу каденцію Януковича, тобто до 2015 року. Тільки через п'ять років є сенс чітко визначатися з позицією з приводу ЧФ. Але які будуть умови наступної президентської кампанії – передбачити неможливо.

Ставлення ж до ЄС і НАТО буде абсолютно байдужим. Ці теми взагалі не будуть підніматися. У питанні НАТО Янукович буде чітко відстоювати позаблокову позицію. Курс на євроінтеграцію може бути офіційно не дезавуйований, але фактично буде проводитися тільки заради конкретних програм з живими євгрогрошима, а таких розважливий ЄС Україні Януковича давати не буде. Таким чином, на західному "фронті" настане повне затишшя.

Але навряд чи для Росії таких напівкроків буде достатньо. Якщо Медведеву такі жести будуть до серця – з чисто іміджевих міркувань і з точки зору внутрішньоросійської боротьби за владу, то Путіну важливі виключно економічні реалії. І символічні жести Януковича навряд чи змусять Путіна переглядати ціну на газ. Максимум, що він може зробити, – її не підвищувати. На переговори про перегляд контрактів Москва може піти, але буде тягнути їх настільки довго, наскільки поступок можна буде вичавити з Януковича.

Зате від Януковича можна чекати розвитку відносин з країнами інших континентів. Україна може знову згадати про свої можливості в Африці, Південній Америці та Азії. Ймовірне невдоволення США діяльністю нашої держави в цих частинах світу він може спробувати нівелювати зверненнями за підтримкою до Москви. Але остання надасть Януковичу самому возитися з цими векторами зовнішньої політики. Росія не допомагає нікому, навіть формальним союзникам, якщо не враховуються її інтереси. І Януковичу належить врахувати ці аспекти.

До речі, якщо проаналізувати зовнішньополітичну риторику Януковича, то впадає в око, що він збирається вибудовувати з Росією "дружні відносини", в той час як ЄС і США іменує "стратегічними партнерами". Тобто, лідер ПР може виявитися набагато більш проукраїнським президентом, ніж передбачається за фактом. Хоча, підозрюємо, вся зовнішня політика його президентства буде перебувати в стагнуючому стані – щоб не розсердити ні Москви, ні Захід. Краще не робити нічого. Не найкраща позиція, але для Януковича – майже єдино можлива.

http://www.kontakty.ua

Закінчення в наступному числі.

ЗА ХУТОРОМ-МИХАЙЛІВСЬКИМ

"СТРАНА РАБОВ, СТРАНА ГОСПОД..."

С. КОНОТОПСЬКИЙ

У Росії розпочався "політичний всеобуч" за програмою, яку можна назвати "Управління імперією". Ведуть його двоє викладачів, кандидати наук: М.Петерсбурзький (не плутати з композитором Ю.Петерсбурським) і П.Тверський.

Програма обіймає весь спектр життя і управління імперією. Навчання є обов'язковим для всіх вищих чиновників імперії: міністерств, державної адміністрації, силових структур, губернаторів, вищих духовних ієрархів традиційних російських церков і релігійних організацій, ректорів вишів, бізнесменів, провідних письменників, діячів культури і спортсменів.

Характерною рисою всеобучу є те, що на всіх "факультетах" усі дисципліни викладають ті ж самі викладачі, – і для духовних ієрархів, і для силовиків...

Навчання обов'язкове, але без відриву від виробництва, і ведеться в різних містах і не за усталеним календарем. На наказ...

Іншою характерною рисою всеобучу є те, що виклади є одночасно інструкцією до виконання в різних галузевих відомствах, державних структурах і т.зв. позадержавних приватних чи то пак бізнесових.

Методика викладання науковців дещо різниться. Перший, як колишній університетський "молодий науковець", читає з пам'яті, другий користується конспектом і чітко його дотримується.

Буває, що колишні невиконані програми порушуються знову, але в дещо зміненій формі. Для прикладу. "Національну програму" тодішнього президента В.Путіна про повернення росіян із зарубіжжя до РФ: "О мерах по оказанию содействия добровольному переселению в Российскую Федерацию соотечественников, проживающих за рубежом", за якою мало переселитися в Росію 2007 року (сподівалися!) 50 тисяч "соотечествeнников", а насправді приїхало аж... чотириста, переважно з середньоазійських республік, замінено іншою, можна сказати скороченою кількісно на користь якости. Реакцію зарубіжних русскіх на програму В.Путіна можна звести до одного знаменника, висловленого в інтернеті одним із тих соотечественников: "Я хочу увідєть ідіота, который ето сделаєт", чи: "Оні думают, что ми крєтіни"... Тепер уже не йдеться про повернення взагалі і всіх, а тільки русскіх науковців і спеціалістів різних професій, які працюють у високорозвинутих країнах Заходу. М.Петерсбурзький оцінює, що їх на Заході є десятки тисяч. Обіцяють їм створити відповідні, гідні умови життя і праці, щоб тільки поверталися в Росію і принесли новітні технології. У першому варіанті програми йшлося, як здається, про рятування демографічного стану населення РФ і заселення вилюдненних областей і країв, зокрема в Нечорноземній зоні європейської частини РФ і Східного Сибіру. (В'язнів, як і за давніх часів, не вистачає?). Тепер робиться ставка на повернення виключно висококваліфікованих спеціалістів. Точніше, – потрібні не так соотечественнікі, як західні новітні технології. Чи стануть вчені люди російського походження на Заході в довгу чергу перед посольствами РФ реєструватися до репатріації в РФ? Страна то велікая... Змінюються часи, змінюються потреби і методи пропаганди.

"Демократія" по-путінськи

Слухаючи виклади, іноді дивуюся і не все розумію. З одного боку, подаються досягнення російської науки, яким "немає аналогів у сіті", а одночасно різними способами чиняться різні заходи для здобуття новітніх технологій високорозвинутих країн. Що ж, у цьому таки можна Росію "умом понять".

Студенти всеобучу загалом сприймають виклади покірно, іноді Д.П дозволяє дискусію, але і різко перериває. Треба зауважити, що окремі виклади дуже цікаві, зокрема про моральний стан суспільства РФ, утвердження демократії в РФ, яка, власне, і управляється двома викладачами всеобучу. Так завжди було в історії Російської імперії, і не лише російської, бо "як же жити без царя" в країні, де пересічний статистичний житель споживає 18 літрів спирту на рік?

Слухаючи виклади всеобучу, краще розумієш ментальність росіян і російську душу, а це дуже важливо, щоб зробити відповідні висновки для нас.

А де ж наші викладачі-вчені від державотворення? Вважаю, варто бути хоч віртуальним студентом російського всеобучу.

Батурин–Конотоп

1/. ВСЕОБУЧ в Росії було запроваджено 29.04.1918 р. декретом ВЦИК як обов'язкове військове навчання громадян і тривало до 1923 р. Знову було запроваджено в роки Другої світової війни і скасоване 1946 року.

У ПРАВДІ – СИЛА

ІЗРАЇЛЮ СТАВИМО УКРАЇНСЬКЕ ПИТАННЯ!

Володимир МАНЬКО,
"Нація і Держава"

Російське видання "Коммерсант – Украина" (№12 за 26 січня 2010 року) надрукувало статтю "Украинe задали еврейский вопрос". У статті йдеться про звіт агентства з репатріації "Сохнут" щодо антисемітизму в світі за 2009 рік, який надано на розгляд ізраїльському уряду. В списку країн, де за версією "Сохнуту" виявлено бацилу антисемітизму, фігурує й Україна, а розповсюджувачем її зокрема названо Конгрес Українських Націоналістів. "Завинили" ми перед світовими єврейськими церберами тим, що стали на захист українця Івана Дем'янюка, над яким за сфабрикованими звинуваченнями у Німеччині влаштували справжнє судилище.

Забудькуватим функціонерам із "Сохнуту" нагадаємо, що суд над Іваном Дем'янюком був розпочатий ще 1988 року саме в Ізраїлі. Тоді його засудили до смертної кари як охоронця концтабору Треблінка, звинувативши у катуваннях та смерті багатьох євреїв. Проте 1993 року вирок було скасовано у зв'язку з недоведеністю звинувачень. Іван Дем'янюк, переслідуваний єврейськими націоналістами, вимушений був переїхати до США. І ось через 21 рік зацікавлені особи знову розпочали судову тяганину за тими ж звинуваченнями.

КУН, вважаючи розпочатий заново процес замовним та таким, що перейшов у політичну площину, зробив декілька заяв та організував пікет навпроти німецької амбасади, вимагаючи припинити судилище. У час, коли в Україні йде процес усвідомлення історичної правди та пошанування Героїв, які боролись за незалежність, світове єврейство реанімувало так звану справу Дем'янюка.

Крім того, у заяві Президії Головного Проводу КУН вказано на наявність архівних документів та свідчень осіб, які пройшли німецькі концтабори, що доводять причетність до масових вбивств євреїв самих же євреїв, котрі перебували на службі у фашистів. Певно, саме ці факти не на жарт роздратували світове єврейство, частиною якого є агентство "Сохнут".

Перефразовуючи російське видання "Коммерсант – Украина", у свою чергу ставимо Ізраїлю українські питання. Найголовніше з них – чому досі в державі Ізраїль на офіційному рівні не визнано Голодомор 1932–33 років в Україні геноцидом українського народу? Розуміємо, що щиру відповідь на це питання годі й чекати. Проте її не важко змоделювати, беручи до уваги етнічний склад тодішнього злочинного керівництва компартії та її карального органу – НКВС.

Агентство "Сохнут" мало би знати, що 13 січня 2010 року Апеляційний суд Києва розглянув кримінальну справу, порушену СБУ за фактом вчинення Голодомору 1932–33 років. Рішенням суду підтверджені висновки слідчих СБУ про організацію керівництвом більшовицького тоталітарного режиму СРСР, а саме Сталіним, Молотовим, Кагановичем, Постишевим, Косіором, Чубарем та Хатаєвичем геноциду української національної групи, тобто штучного створення життєвих умов, розрахованих на її часткове фізичне знищення.

Перш ніж волати на весь світ "гвалт! антисемітизм!", пропонуємо агентству "Сохнут" прийняти до уваги вищезазначене та надати вичерпну відповідь на наступну низку запитань. Наскільки в Ізраїлі забезпечуються права українців? Чи достатньо україномовних навчальних закладів, періодичних видань, телеканалів? Чи мають змогу українці Ізраїлю безперешкодно відвідувати українські церкви? Чи є в Ізраїлі українські громадські організації? Якщо так, то наскільки їм комфортно в єврейському суспільстві, чи достатньо їх толерують? Чи є в Ізраїлі українофобія? Якщо так, то як уряд з цим явищем бореться?

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

РОСІЙСЬКА ІМПЕРІЯ І УКРАЇНСЬКА ДЕМОКРАТІЯ

Іван ГАСЮК,
голова Кримського республіканського товариства політв'язнів і репресованих

Хоч як прикро згадувати, першим ідеологом російського імперіалізму був українець за походженням, письменник Феофан Попович. Імперія – це єдиний мовно-релігійний і духовний простір, що передбачає знищення мови, релігії і традицій підкорених народів, це психологія зверхности одної нації над іншими; це нещадна експлуатація колоній. Свого часу пропагувалась імперська думка: там, де ступила нога російського солдата, там і кордон російської імперії. Сьогодні цей імперський постулат окультурили, пом'якшили і сказали: де панує російська мова, там і російська держава. Імперія будь-якого кольору в усі віки – окупант, експлуататор та розбишака.

На противагу росіянам, українці завжди сповідували принципи демократичного розвитку суспільства – під час козацької доби всіх гетьманів, від Байди Вишневецького до Івана Мазепи, вибирали на Козацькій Раді відкрито, перед усім народом. В імперії ж влада переходила від царя-батюшки до сина. Там панувала рабська покора, страх, політичне дикунство, лакейство і нечувана жорстокість. Як царська, так і комуністична імперії проводили політику асиміляції і знищення української нації, – нищили все національне, розумне, патріотичне.

Коли в 20-х роках XX століття відродилась українська державність і незалежність під керівництвом Центральної Ради на чолі з академіком Михайлом Грушевським, Симоном Петлюрою та гетьманом Павлом Скоропадським, почали будувати школи, відкривати університети, академію наук, відроджувати мову, культуру, національну гідність. У цей час комуністична імперія під керівництвом Леніна і Троцького почала відкривати тюрми, концтабори, нищити церкви, священиків, селян, інтелігенцію. Більшовики заклали основу для створення злодійської номенклатурної терористичної диктатури, системи, яка вбивала в людині людину, перетворювала її на злодія, крутія, сексота, аморального хижака.

Українська нація-рільник завжди прагнула бути господарем на своїй землі і шанувала всі інші народи, тоді як російська нація-диктатор завжди прагнула придушення будь-якої свободи й думки. Але сьогоднішня реальність така, що влада в Україні лишилась у руках комуністів і комсомольців, вихованих на кримінальних засадах, брехні, ненависті до національно свідомих українців, до правди і європейських принципів рівноправного співіснування різних народів. Їх, як завжди, цікавить лише влада, посади та власні шкурні інтереси – народ їм має забезпечувати райське життя і казкові багатства. Міняються клани, проте не міняється система влади, до влади не приходять українці з іншими моральними і політичними цінностями.

...Держава розвивається тільки тоді, коли вона спирається на національну ідею і патріотичну еліту.

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

Постійні "вкрай недружні" (згідно з дипломатичною термінологією) заяви російських чільників відносно України (як-от заяви Лужкова в Севастополі або висловлювання колишнього президента, а нинішнього прем'єра Путіна) нічого, окрім чергової хвилі виправдовувань українськими посадовцями та задекларованих на папері "обурень" так і не викликали. Останні, певно, і донині не зрозуміли, що обурення й протести навряд чи щось дадуть. Загальновідомо, що в світі рахуються з тими, хто вміє себе шанувати. Прикро, але відсутність власної чіткої позиції в багатьох питаннях (взяти б до прикладу визнання або невизнання незалежності Косово) засвідчують, що Україна не належить до числа країн, котрі мають власну точку зору і вміють захистити власну гідність. Певно, примітивно потрактовуючи християнську чесноту підставляти й праву щоку, коли б'ють по лівій, українські можновладці, уподібнюючись до мазохістів, дозволяють гамселити (не себе ж, звичайно, а всю Україну) по всіх частинах тіла. Не бачу жодної трагедії в тім, що такими діями вони ставлять під загрозу власні статки й посади. Проте з їхньої вини страждає Україна й українці. Тому й оцінювати наслідки такої подиву гідної поведінки доводиться під цілком іншим кутом.

НОВІТНІ МЕТОДИ ВІЙНИ

Задля спротиву брехні й несправедливости потрібно витворити середовище безкомпромісних щодо брехні, зла й насилля

Олесь ВАХНІЙ

Малюнок Дениса КОРОЛЯ

Нинішню недолугість українського політичного проводу політологи пояснюють кількасотлітньою бездержавністю українського народу й браком державницьких традицій. Дозволю собі принципово не погодитись. Досвід невеликих за розмірами, проте послідовних у відстоюванні власних національних потреб балтійських держав (Литви, Латвії й Естонії) свідчить, що т.зв. "досвід" є справою набувною. Нинішнім можновладцям бракує волі, усвідомлення власного призначення й причин буття людини в цьому світі. Дійсно, звідкіля візьметься любов до України у вчорашнього комсомольського або компартійного функціонера? Трагедія полягає у тім, що залишена в спадок відпочилого геть не в Бозі Союзу окупаційна адміністрація (котра після постання Української держави наділила себе владними повноваженнями) виховує гідну собі зміну. Цинічну, безідейну, безпринципну, і вкрай меркантильну. Здобута ними освіта фахових бюрократів жодним чином не свідчить про їхнє розуміння суті нинішніх суспільних процесів і вміння вирішувати виклики сьогодення. Звідсіля й усі нинішні негаразди.

Поза сумнівом, що нинішні конфлікти (не обов'язково, аби вони були збройними) кількох світових надпотуг в суті своїй є боротьбою за майбутній устрій світу. Це жорстока й підла війна, в якій лише показово дотримуються якихось правил і норм пристойності. Прикро визнавати, але нещирість, недотримання взятих на себе зобов'язань, ігнорування потреб, незадіяних в "глобальний грі" держав і народів, нині перетворились у норму. Чільники надпотуг перекроюють карту світу на власний розсуд, тож єдиним шляхом порятунку ігнорованих є чітке і усвідомлене протиставлення існуючому свавіллю власної організованости, консолідованости й чіткого усвідомлення причин змагу і його кінцевої мети.

Дароване Творцем почуття нелицемірної любови до батьківщини зобов'язувало мене до повсякчасного пошуку методів протидії посталому, проте вкрай ненормальному стану речей. Були й поразки, проте були й перемоги. І саме вони дарували впевненість у потребі подальшої боротьби. Гортаючи сторінки інтернет-газети Євразійської Спілки Молоді, неодноразово натрапляв на відверто антиукраїнські заклики. Влітку 2006 року, на сторінках цього сайту, окрім огидних побрехеньок, почали з'являтися й "звіти" про проведені "акції відплати". Цим терміном татарин Павло Заріфулін, який мешкає у Москві, нарік дії, до котрих вдаються члени очолюваного ним ЄСМу на теренах України. Серед них були повідомлення про спалення греко-католицької каплиці в Київській області, хизування причетністю до осквернення пам'ятників Тарасу Шевченку й Степанові Бандері, "відеозвіт" про руйнацію каменю, встановленого на місці визначеного під пам'ятник вoякам УПА в Харкові, й інші. Факти, про котрі "звітували" ЄСМемівці, відповідали дійсності. Дивно, проте на той час українські силовики (ані СБУ, ані міліція) жодним чином на факти відвертої зневаги всього українського народу чомусь не реагували. Звернувшись до деяких знайомих з російських (й зокрема московських) політичних кіл, я попрохав дати більш вичерпну інформацію про створене російським політологом Дугіним середовище. Відповідь російських націоналістів була наступною. Попри використання колишнім президентом Путіним патріотичних російських гасел, він жодним чином російські націоналістичні ідеї не толерував. Путін продовжував політику зміцнення імперії і ставив за мету цілковите поглинання російським етносом усіх прилучених народів. Російські націоналісти такої точки зору не поділяли. Усвідомлюючи, що значний відсоток приєднаних до імперії народів приналежні до цілком іншого расового генотипу, вони небезпідставно побоювались розчинення російського етносу в океані іншорасових (тюркських, алтайських) народів. Це й стало причиною неприхованого конфлікту між російською владною верхівкою й ультра-правими середовищами. Прагнучи ослабити російський націоналістичний рух, в надрах апарату президента РФ виникла ідея формування євразійської єдности. Структура цілком підконтрольна президентові, проте цей факт нічим і ніде не був задекларованим. Послуговуючись гаслами "євразійської єдности" (себто культурного, расового й мовного поєднання всіх "об'єднаних" народів), та отримуючи від Кремля щедру матеріальну підтримку, Дугін і К° взялись за формування осередків і здійснення різноманітних замовних акцій на теренах всього пострадянського простору. Наприкінці 2006 р. відбувся візит президента Путіна в Україну. Серед запланованих до обговорення питань було й вічно мусоване російськими політологами "питання російськомовного населення України". Задля демонстрації його активности й вагомости в українському суспільстві тоді в кількох містах України мав відбутися т.зв. "імперський марш", учасники якого мали би засвідчити наявність прагнення значного відсотку громадян України жити в "могутній імперії". Анонсовані на сторінках ЄСМівського сайту гасла були відвертими: "Відродимо імперію". Проте запланований євразійцями захід не відбувся. Близько півтори сотні київських націоналістів розігнали збіговисько кількох десятків прихильників знищення України й найнятих ними для масовки студентів. Попри приналежність до кількох партій й формальних і неформальних молодіжних організацій, молодь засвідчила, що в разі потреби вона вміє відкладати амбіції вбік і об'єднуватись. Дивною (якщо не відверто антидержавною) виявилась позиція правоохоронців. Замість унеможливлення проведення антиукраїнського за суттю й змістом заходу, вона взяла під захист самих учасників збіговиська. Кілька десятків патріотів опинилися за ґратами й відбули триденний арешт за сфальсифікованими звинуваченнями. Внаслідок зриву запланованого президент Путін позбувся одного з аргументів, котрим намагався залякати й загнати в глухий кут Ющенка.

Однак прагнення посилити власні позиції в Україні ані в Путіна, ані в його оточення, ані в його наступника Медведева не зменшилось. Шляхи наступу бувають різними. Один з них – заяви про "спільне минуле" й нав'язування тези, згідно з якою російська культура не є чужою українцям. Зрозумівши, що в Україні вже постали середовища, котрі готові дати відсіч брутальним і неприхованим зазіханням як на окремі регіони, так і на незалежність в цілому, Москва вдається до більш витончених методів поневолення. Наступ ведеться в усіх ділянках суспільного життя і в усіх регіонах (а не в окремих, як це помилково прийнято вважати). В Одесі й Севастополі споруджуються пам'ятники московській блудниці Катерині II, Львів буквально завалюють низькоякісною бульварною російськомовною літературою, на Закарпатті шириться базований на антигалицьких ідеях русинський рух, а державні й приватні телеканали труять свідомість телеглядачів московськими низькоякісними стрічками, котрі на всі лади вихваляють злочинну за своєю суттю й діяльністю Червону Армію. До речі, кілька слів про згаданий щойно русинський рух. Влітку 1996 р. колишній редактор продукованої в Москві баркашовської газети "Русский порядок" Олексій Кочетков (той самий, котрий в часі виборів президента в 2004 р. очолював "місію міжнародних спостерігачів" при штабі Януковича), передав одному з чільників русинського руху Василеві Зайцю немалу суму (звичайно в долярах) як матеріальну підтримку. В часі кількаденної зупинки Кочеткова в Києві я мав з ним зустріч і нагоду обмінятись думками стосовно багатьох тогочасних подій. Причини візиту на Закарпаття він навіть не приховував.

Попри певні успіхи, з прикрістю мусимо визнати той факт, що український націоналізм так і не став ідеологією державотворення. Нав'язувані українцям лібералізм, толерантність супроти злочинного й аморального спричиняються по перетворення українців з нації в безформну й безвольну етнографічну масу, котра з часом позбудеться всіх ознак українськости й стане погноєм у справі творення безхребетної, покірної власним поводирям отари. Хіба за таку Україну поклали життя запорожські звитяжці, січові стрільці, вояки УПА?

Задля спротиву брехні й несправедливости потрібно витворити середовище безкомпромісних щодо брехні, зла й насилля. Опір мусить чинитися в усіх царинах суспільного життя. Звуження фронту опору загрожує цілковитою поразкою.

СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

ГЕРОЇ ПОВЕРТАЮТЬСЯ

З ініціативи Української Служби у Мюнхені проведені заходи, спрямовані на перевезення та перепоховання у Львові тлінних останків генерал-полковника Миколи Капустянського, інженера Дмитра Андрієвського, інженера Осипа Бойдуника та доктора Якова Маковецького, учасників КонгресуУраїнських Націоналістів у Відні 1929 року. Ці провідні діячі ОУН були поховані на цвинтарі Вальдфрідгоф у Мюнхені. За відсутности родин у Німеччині їхніми могилами опікувалася Українська Служба, яка доглядала за ними і оплачувала за них значні кошти. Тож нещодавно Служба звернулася до влади Львівщини з клопотанням перепоховати тлінні останки оунівців на Личаківському цвинтарі у Львові.

І от після кількох змушених перенесень ця акція нарешті відбулася відповідно до рішень Міжвідомчої комісії у справах увічнення пам'яти жертв воєн і політичних репресій при Львівській облдержадміністрації та за сприяння міської ради.

Морозного ранку 22 січня громадськість зібралася у Храмі Святої Трійці УГКЦ у Львові, де отець Степан Кащук відслужив поминальну панахиду. Після короткого прощання з останками діячів ОУН скорботна велелюдна громада провела їх в останню дорогу до Поля почесних поховань музею-заповідника "Личаківський цвинтар". На місці останнього притулку оунівців відбулася громадська панахида, в ході якої до акції перепоховання доедналися священики православних церков, оскільки двоє з повернутих для погребіння в Україну є представниками Східних теренів держави. Тим самим, як зауважив хтось із ораторів, символічно акція стала співзвучною до Дня Злуки. Перед присутніми виступили заступник голови Львівської ОДА І.Держко та міський голова А.Садовий, а також представники громадських, ветеранських організацій. Активну участь у підготовці та проведенні акції перепоховання взяли львівські конгресівці.

Ще одна новина, яка стосується ОУН, цього дня надійшла з Києва. Президент України Віктор Ющенко проголосив Степана Бандеру Героєм України. Присутні на цвинтарі, які репрезентували обидві гілки ОУН, схвально сприйняли цю новину, чим підтвердили свою прихильність духові єдности національно-патріотичних сил.

Генерал-полковник МИКОЛА КАПУСТЯНСЬКИЙ

Народився на Січеславщині 1879 року в сім'ї священика і закінчив Катеринославську духовну семінарію. Однак обрав для себе військову стежку і закінчив Одеське піхотне училище. Після участи у війні закінчує 1912 року академію генштабу. Від самого початку Першої світової М.Капустянський в діючій російській армії на командних і штабних посадах, де дослужився до підполковника генштабу. Після лютневих подій 1917 р. перейшов на службу українській національній справі і з червня М.Капустянський стає начальником штабу 1-го українського корпусу Південно-Західного фронту. Був делегатом ІІІ Українського військового з'їзду, на вимогу якого Центральна Рада проголосила утворення УНР. Після визвольних змагань 1917–1920 рр. обіймав різні штабні посади під час Гетьманату і Директорії. Вже в ранзі генерал-хорунжого разом з іншими військовиками Армії УНР був інтернований. У таборі за дорученням С.Петлюри написав військово-історичну працю "Похід Українських Армій на Київ-Одесу в 1919 році" (Львів-1921р.). Згодом переїжджає з сім'єю до Парижа і веде активну громадську діяльність, підтримує зв'язки з Євгеном Коновальцем.

1929 року М.Капустянський – учасник і основоположник 1-го Конгресу Українських Націоналістів у Відні, де був обраний до Проводу. 1938 року за його дорученням генерал їде в Карпатську Україну, де стає дорадником штабу Карпатської Січі. Під час ІІ світової активно діяв у військовому штабі ОУН у Кракові, Львові, Києві. Був членом Української Національної Ради О.Ольжича. Після розстрілів у Бабиному Яру за рішенням керівництва виїжджає на Волинь, де налагоджує зв'язки з УПА "Поліська Січ" Бульби-Боровця.

Після війни опиняється в Мюнхені, згодом стає військовим міністром у Державному Центрі УНР в екзилі. Помер 19 лютого 1969 р.

Інженер ДМИТРО АНДРІЄВСЬКИЙ

Народився 29 вересня 1893 р. на Полтавщині в сім'ї священика. Після Лубенської Гімназії вступив до Харківського Університету. Рятуючись від переслідувань, переїздить до Петербурга і вступає до Інституту цивільних інженерів, стає членом Української Студентської Громади. Після лютневої революції повертається в Україну і веде активну пропагандивну роботу на Волині, в Криму. За скеруванням Директорії потрапляє до дипломатичної місії у Швеції, згодом стає консулом у Швейцарії. 1922 року закінчує університет у Генті за фахом інженера-архітектора і очолює Українську Національну Раду в Бельгії. Активно співпрацює з Є.Коновальцем.

На 1-му Конгресі у Відні виголошує реферати "Український націоналізм" і "Державний устрій України" і стає політичним референтом Проводу. Разом з тим Є.Коновалець призначає його представником ОУН у Бельгії, керівником Пресового Бюра у Брюсселі. За відмову співпраці з нацистами був ув'язнений до концтабору Ораніенбург. Після війни Д.Андрієвський очолив часопис "Тризуб", активно співпрацює з часописом "Українське Слово". З 1948 р. був у виконкомі Української Національної Ради.

Помер 30 серпня 1976 р. у Дорнштадті.

Інженер ОСИП БОЙДУНИК

Народився 8 грудня 1895 р. у Долині. З початком І світової війни був мобілізований до цісарської армії. Листопадовий Зрив і проголошення ЗУНР переводять його в УГА, потім до війська УНР, де гартується в незламного націоналіста. Згодом стає членом УВО. 1924 року переходить кордон та вступає до Вищої Торгової школи у Празі та закінчує її 1929-го як інженер-економіст. В УВО працює над згуртуванням націоналістичних організацій і стає учасником Конгресу у Відні, де його призначають Головним Контрольним ОУН. Прибуває до Галичини і працює над реорганізацією УВО в ОУН. Був арештований і засуджений до 4-х літ ув'язнення. Після тюрми співпрацює в націоналістичних часописах "Голос нації" та "Голос", потім прибув до Кракова для роботи в УЦК під орудою В.Кубійовича. Після заборони німцями діяльності УНРади Бойдуник підготував меморандум протесту. 1944 року його арештовує гестапо і запроторює до табору Заксенхауз. Після війни працює над консолідацією українських політичних сил, займається створенням єдиного визвольного фронту. 1948 року створюється Українська Національна Рада та відновлює діяльність Державний Центр УНР в екзилі. 1954 року Бойдуника обирають головою Управи.

Помер 7 квітня 1966 року в Мюнхені.

Доктор ЯКІВ МАКОВЕЦЬКИЙ

Народився 19 травня 1909 р. в бідній селянській сім'ї в Надсянні і практично відразу осиротів. Завдяки опіці сільського священика вступає до гімназії в Перемишлі. 1933 року їде в Париж, де студіює медицину. Разом з тисячами патріотів вступає до Карпатської Січі і працює редактором газети "Наступ", згодом потрапляє до мадярської в'язниці. Вирвавшись на волю, вступає до Українського Легіону. З початком війни повертається до Львова для підпільної роботи. З метою організації опіки над біженцями перебирається до Кракова, потім до Відня і Мюнхена. Там організовує Допомоговий Український Комітет, стає його секретарем, потім головою. Організовує допомогу і захист українських емігрантів. На час каденції Голови ПУН М.Плав'юка на посаді Президента СКВУ Я.Маковецький виконував обов'язки керівника ОУН.

Помер Я.Маковецький 8 липня 1990 року і в День прийняття Декрету про Державний Суверенітет України був похований на Вальдфрідгофі у Мюнхені.

Українська служба (Мюнхен)

БУВАЛЬЩИНА

"МАХНО"

Олексій СЛАБЕЦЬКИЙ

Взимку 1944 р. у наших краях фронт став по лінії Броди-Ковель. Наші села були у запіллі. У багатьох з них стояли червонопогонники-смершівці.

Одного березневого дня до нашої хати на присілок Калинівка приїхали два вершники. Один з них був сержантом червонопогонником, а другий – цивільний молодий хлопець. Це було вранці. Вони зайшли до хати, і сержант попросив поїсти. Сніданок мама вже зварила і дала їм їсти. Хлопець сказав, що він зі Ставищ, що на Млинівщині, і у їхньому селі стоїть військовий підрозділ. Він узявся в провідники сержантові, який хоче відшукати знайому йому дівчину. Сержант розповів, що перед війною, в 1939–1941 роках, він служив у військовій частині містечка Олика. У той час він познайомився з дівчиною із села Жорнище (наше село). Ось він хотів би її розшукати. Дівчину звати Ліда, а брат у неї Володимир. Прізвища їх не знає. Виявилось, що в селі є три дівчини, які мають таке ім'я, і вони мають братів з ім'ям – Володимир.

Прибульці снідали. Велася розмова. Наші батьки міркували вголос, хто ж це може бути. Пройшло з півгодини часу, як раптом на наше подвір'я в'їхало сім вершників. Заїхали до нашого двору тому, що їхню увагу привернули двоє осідланих коней. Всі були в одностроях кубанських козаків і шапки були кубанки. Їхній старшина, високий, міцної статури твердим упевненим кроком зайшов у хату й відразу до сержанта: "Кто такой? Какой дивизии?" Сержант відповів. Прибулець назвав себе і номер своєї частини і почав вимагати документи у сержанта. Сержант подав свій документ старшому по рангу, бо той був офіцером. А той подивився документ і раптово відібрав у сержанта автомат. Сержант почав протестувати, кричати, але його схопили прибулі кіннотники. Тоді офіцер до нього: "Замовчи! Ти знаєш, хто я є? Я Махно! Поїдеш з нами – розберемось". Той притих. Видно зрозумів, у чиї руки потрапив. Все це тривало не більше двадцяти хвилин. Сержанта і того парубка з ним вивели з хати, посадили на коней і кудись подалися з нашого подвір'я.

Пройшло днів три-чотири. Одного ранку уся наша садиба була оточена кіннотниками-червонопогонниками. Десятка три їх заполонили подвір'я. В хату ввірвався капітан, з розмаху вдарив нагайкою нашого батька, а тоді закричав: "Признавайся, где бандиты!" Батько відповів, що ніяких бандитів у нас нема. "Врешь! – закричав несамовито, і до своїх – Обыскать!" І ті кинулися скрізь нишпорити. Як мовиться, перевернули все догори дном і в хаті, і в коморі, в хліві і в клуні. Заглянули і в погріб. Нічого і нікого не знайшли. Капітан більше батька не бив, а все допитувався, хто та як у нашій хаті забрав їхнього сержанта. Батько розповів, як було. А хто такі – він не знає. Тоді капітан з гурту своїх викликає того парубка зі Ставищ і запитує його, чи правду говорить наш батько. Той підтвердив, що правда. Капітан притих. Видно, запланована ним розправа не вдалася. Вони подалися назад до Ставищ.

Потім знайомі люди зі Ставищ батькові розповідали, що той парубок повернувся додому, але сам, без сержанта. Його там смершівці схопили і вибивали правду. Він розповів усе, як було. Йому не повірили, і він привів їх до нашої хати, щоб переконались. Якою була його подальша доля, мені невідомо.

Слід зазначити, що ті зайди в усьому господарстві наробили нам великого рейваху, але нічого не поцупили.

Пройшло з тиждень часу, як підводою до нас приїхав один офіцер з тих облавників. Він заявив, що робитиме обшук на "бандитів". Відразу пішов у комору, зачинився і заявив, щоб ніхто за ним не заходив, бо стрілятиме. Батька не було вдома, а ми були перелякані. Той "гість" у коморі був з півгодини, вийшов, сів на воза і поїхав. Мама пішла в комору і виявила, що не стало костюма мого старшого брата, який у той час був в армії. Ось так поводилися наші "освободітелі". А цей офіцер, то справжній махновець.

м.Київ

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

ЇМ ДЗВОНИ НЕ ГРАЛИ

Рік, який щойно завершився, був оголошений в Україні роком Степана Бандери. Бандера належав до когорти українських Героїв, вибраних Богом та наділених ним же даром великої безкорисної любові до рідної батьківської землі.

Чому саме він став символом нездоланності українського духу, символом боротьби за ідеали розвою української Нації? Чому і сьогодні його ім'я лякає ворогів України? Тому що він ніколи не зраджував своїх переконань, не відмовлявся від своїх ідеалів.

Ми, сучасні українські націоналісти з-під стягу Степана Бандери, розуміємо всю складність теперішнього історичного моменту. Але не поділяємо незадоволеного скиглення з'яничарених безбатченків, здеморалізованих чужинецькою ворожою пропагандою. Так, Україна ще далеко не така, якою хочемо бачити її і про яку мріяли наші великі попередники. Але вона наша, і ми любимо її, як люблять діти свою матір.

Володимир ПОКИДКО,
с. Дебеславці,
Коломийщина

ДО РОКОВИН ВЕЛИКОЇ ТРАГЕДІЇ

ЗАХИСНИКИ ВІТЧИЗНИ ПІД КРУТАМИ

Василь БОЙЧУК,
координатор Блоку Національних
Сил Буковини

Павло Тичина, рідний брат якого загинув 29 січня 1918 р. разом з іншими захисниками Української Народної Республіки під Крутами, 21.03.1918 р. написав вірш *"Пам'яти тридцяти"*:

На Аскольдовій могилі
Поховали їх –
Тридцять мучнів українців
Славних, молодих...
На Аскольдовій могилі
Український цвіт! –
По кривавій по дорозі
Нам іти у світ.
На кого посміла знятись
Зрадника рука?
Квітне сонце, грає вітер
І Дніпро-ріка...
На кого завзявся Каїн?
Боже, покарай! –
Понад все вони любили
Свій коханий край.
Вмерли в Новім Заповіті
З славою святих. –
На Аскольдовій могилі
Поховали їх".

Учителями цих хлопців, котрі пішли захищати молоду українську державу, були професори: Олександр Грушевський – брат голови Центральної Ради, перший голова архівної служби України; донька Івана Карпенка-Карого Марія; композитор о. Кирило Стеценко, видатний шевченкознавець Павло Зайцев, Микола Зеров та багато інших відомих людей. Дух українського патріотичного піднесення, відродження і виховання з початком української революції поширювався на українське суспільство. Живі приклади боротьби кликали молоді серця до дії. Чому ж загинув цвіт української нації у час зародження української державності?

Четвертим універсалом 22 січня 1918 року задекларовано суверенний і незалежний розвиток Української Народної Республіки. Про настрої серед населення періодичні видання того часу писали: *"життя розбурханим потоком пливе, гуде і розбиває перешкоди... революція принесла Україні велику користь. Україну проголошено Республікою ..., взято в свої руки залізні дороги, телеграфи і утворено немало українських шкіл, одним словом, народ український показався спосібним сам керувати своїм життям"*.

Прагнення прилучитися до загальноукраїнської справи, підтримати українську владу було головною метою громадського життя на українських землях. Громадські (територіальні) збори за місцевою ініціативою повсюдно почали визнавати Українську Центральну Раду, відбувалися вибори делегатів до Українських Установчих Зборів.

Такі успіхи українського громадського життя дуже непокоїли новий імперський центр – більшовицьке керівництво Росії. 5 грудня 1917 року з'являється "Маніфест до українського народу з ультимативними вимогами до Центральної Ради" за підписом Леніна з вимогою щодо встановлення на території України радянської влади.

Після проголошення 12.12.1917 р. з'їздом Рад у Харкові України радянською, більшовицьким силам в Україні постійно надходила військова допомога. Більшовицькі війська почали рухатися на Київ.

Українська армія під орудою УНР, за оцінками історика та очевидця подій Дмитра Дорошенка, була роззосереджена по різних місцях дислокації і мала ослаблену дисципліну. Чи не єдиною бойовою одиницею був Український Гайдамацький Кіш Слобідської України, очолюваний Симоном Петлюрою, який складався з двох куренів – "червоних" і "чорних гайдамаків" і був укомплектований солдатами-фронтовиками, юнкерами, січовими стрільцями та галицько-буковинськими біженцями й полоненими. Кіш налічував усього одну тисячу чоловік.

Безвідповідальні заяви і дії окремих керівників Центральної Ради типу *"Україні не потрібна армія, бо вона ні на кого не збирається нападати"* призвели до того, що УНР практично не мала боєздатної армії. Намагання Симона Петлюри і Павла Скоропадського змінити оборону блокувалися відповідальними у Центральній Раді за ту ж оборону. Всі спроби організації та самоорганізації Українського війська гасилися згори. Було свідомо припинено бурхливе зростання Вільного козацтва, яке об'єднувало десятки тисяч боєздатних добровольців козаків у регіонах. Зверху козакам наказувалося не виявляти жодної ініціативи. Також діяло розпорядження щодо розформування українізованих частин колишньої російської армії. Фатальні прорахунки керівництва держави, сліпа надія на всесвітнє *"братство народів"* замість розбудови власних державних інституцій, армії, забезпечення кордонів призвели до трагічних наслідків, сприяли анархії і розчаруванню напередодні зовнішньої агресії та внутрішньої небезпеки.

Але була патріотична українська молодь!

В одному із звернень того часу "До українського студентства" говорилося:

"Прийшов грізний час для нашої Батьківщини. Як чорна гайворонь, обсіла нашу Україну російсько-"большевицька" грабіжницька орда, котра майже щодня робила у нас нові захвати, і Україна, одрізана звідусіль, може врешті опинитись в дуже скрутному стані. В цей час Українська фракція центру Університету Св. Володимира кличе студентів-українців усіх вищих шкіл негайно прийти на підмогу своєму краєві і народові, одностайно ставши під прапор борців за волю України проти напасників, які хочуть придушити все, що здобуто нами довгою, тяжкою геройчною працею. Треба за всяку ціну спинити той похід, який може призвести Україну до страшної руїни і довговічного занепаду. Хай кожен студент-українець пам'ятає, що в цей час злочинно бути байдужим... Сміливо ж, дорогі товариші, довбаймо нашу скелю і йдімо віддати, може, останню послугу тій вільній будові, яку ми ж самі будували – Українській державі! Запишуйтесь до "Куреня Січових Стрільців", який формується з студентів Університету Св. Володимира та Українського Народного Університету, звідки, мабуть, ми будемо розподілені серед декотрих українських військових частин, для піднесення культурно-національної свідомості та відваги...".

Щодо настрою самих студентів-січовиків напередодні виїзду до Крут варто процитувати спогади старшини УНР Миколи Чоботаріва: *"Я цілком випадково мав розмову з тими молодиками: українськими фанатиками, що входили до складу Студентської сотні. Я лагідно та делікатно наводив цих занадто молодих юнаків на думку, що бути на фронті, битися з ворогом – це не забава, а дуже тяжка і небезпечна справа. Одверто я не міг їм сказати, що вони ще діти і даремно ризикують життям. Але ж треба лише було глянути на їхні обличчя і побачити екзальтований вираз очей, щоб зрозуміти, що всіляки резонні доводи безсилі змінити їхнє рішення йти на фронт і битися з ворогами Української держави..."*.

Боєздатні частини Петлюри та окремі сотні Студентського куреня були залишені для захисту Києва від повстання спровокованих "арсенальців" та інших, оскільки внутрішня контрреволюція більшовиків у центрі столиці була більш небезпечною для уряду УНР.

Із півночі рухались близько 3000 озброєних муравйовських більшовиків.

Археологічні розкопки останніх років на військовому кладовищі в селі Крути, документальні матеріали та свідчення очевидців дали змогу керівнику відділу міжнародних відносин Науково-дослідного інституту українознавства при Міністерстві освіти і науки України, професору Володимиру Уляничу правдиво відобразити події під Крутами 1918 року. Згідно з цими дослідженнями, *"загальна кількість вояків у зведеному формуванні захисників станції Крути становила 1065, у тому числі з таких підрозділів: Перша українська військова юнкерська школа імені гетьмана Богдана Хмельницького; Перша сотня студентського куреня Українських Січових Стрільців; козаки сіл Хороше Озеро і Кагарлик; загін сотника Тверловського; українська міліція села Пліски; бронепотяг – платформа Лощенка; бронепотяг Ярцева; бронепотяг полковника Алмазіва з артилерією та кулеметами; панцерники підполковника Самійленка з кулеметами і гарматою"* (С.Маковицька, Україна Молода, №32 за 16.02.2008).

Колишній прем'єр-міністр уряду УНР Борис Мартос у своїй книзі "Визвольний здвиг України" (1989) пише, що основою оборони Крут була Перша українська юнкерська школа імені Богдана Хмельницького під командою досвідченого сотника А.Гончаренка. Всього понад 600 оборонців Крут були треновані юнкери військової школи та студенти, які перед тим мали вишкіл близько двох місяців і вчилися не лише стріляти, а й кидати гранати. Були також польовий шпиталь із лікарем Бочаровим та санітарами, вагон із запасом набоїв та гранат. Ніхто нікого не залишав на полі бою. Для прикладу, досвідчений командир студентської сотні Омельченко був постійно зі своїми хлопцями, аж поки його тяжко пораненого не віднесли до лазарету, а дорогою до Києва він помер.

Бій тривав 10 годин упродовж світлого дня. Близько 7-ї вечора, коли вже стемніло і бій почав стихати, сотник А.Гончаренко дав наказ поступово відходити до потяга, що стояв на іншій стороні станції Крути. При цьому першою відходила Студентська сотня, а потім, по черзі, 2-га, 3-тя і 4-та сотні юнкерів, а 1-а сотня прикривала відхід вогнем. Основна частина захисників Крут з пораненими та вбитими від'їхали у своїх ешелонах, залишаючи ворогові поруйновані та підірвані колії й мости.

Є свідчення, що добровольці "Вільних козаків" із сусідніх сіл, які цілий день відбивали наступ більшовиків, увечері після бою повернулися до своїх сіл. Борис Мартос: *"При перевірці виявилося, що під Крутами ми втратили вбитими й пораненими і такими, що зникли без вістей, близько 250 юнаків, 30 студентів і 10 старшин. Із них близько 150 поранених були вивезені санітарним поїздом до київських шпиталів"*. За уточненими даними загинуло на полі бою під Крутами 97 українських вояків. Пізніше, вранці 2 лютого, при відступі до Києва у селі Літки Броварської округи муравйовські більшовики-вершники, наздогнавши ще 24-х юнкерів, вбивали і знущалися над ними. За спогадами очевидців, хлопці перед смертю співали "Ще не вмерла Україна...".

Сімнадцять заморожених роздягнутих тіл загиблих оборонців після бою знайшли місцеві селяни і поховали за християнським звичаєм. Саме їх, після підписання Брест-Литовського миру та чергового вигнання більшовиків, у березні 1918 року перепоховали у Києві на Аскольдовій могилі.

Втрати армії Муравйова: 300 убитими і 1200 пораненими. Всього близько 1500 із 3000 нападників. Отже, молоді українські воїни завдали більшовикам-муравйовцям відчутного удару.

Оборона Крут затримала ворога на дуже важливих чотири дні, що дало змогу Українській державі укласти Брест-Литовський мир. Отже, **бій під Крутами можна розцінювати як стратегічну конкретну перемогу у війні** з переважаючими силами противника.

Аналогічні, але менш відомі, героїчні спротиви малочисельних українських військ та місцевого населення більшовицьким загарбникам відбувалися і за іншими напрямками наступів більшовицьких військ. Інформацію про такий *"тріумфальний хід радянської влади"* можна отримати навіть з офіційних партійних видань радянського часу.

Коли ми говоримо в Українській Державі про еліту нації, про її роль у вихованні, ми повинні говорити в першу чергу про героїв Крут та їхніх учителів. На Аскольдовій могилі, при перепохованні хлопців, які поклали своє життя на вівтар Батьківщини, Микола Зеров порівняв героїв Крут з героями Фермопіл.

Герої появляються тоді, коли хтось чогось надзвичайно важливого не зробив, а іншим у складних небезпечних умовах необхідно взяти відповідальність за виконання рішення на себе. Тодішнє керівництво Української Народної Республіки відставало від свідомості і настроїв українських революційних мас, покладаючи надії на мирне врегулювання проблеми. Хитання, непослідовність, схильність до поступок смертельним ворогам, дитяча наївність – усі ці риси української політичної еліти призвели врешті до того, що українці зазнали поразки. Толерантний демократичний Захід, як завжди в таких випадках, мовчав і схилявся на бік тимчасово сильнішого.

Історичні приклади засвідчують, що у час революцій або принципового протистояння необхідно об'єднувати зусилля всіх партій і людей, які відчувають себе українцями навколо української національної ідеї та її практичної реалізації, виступати єдиною командою у державних справах і тримати чітку політичну лінію. *"Громада міцна отаманом"* – каже народне прислів'я.

Битва під Крутами – героїчна і одночасно трагічна дата в історії нашого народу. Крути стали символом жертовности українців і незламности української нації. Відзначаючи подвиг молодих українців під Крутами, українці мають зробити висновки з історії у великому і малому. А **29 січня має стати справжнім Днем Захисника Вітчизни!**

ДО 110-РІЧЧЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ГРИГОРІЯ КОСИНКИ

СТІЙКІСТЬ ПЕРЕД РОЗСТРІЛОМ

Віктор ЛУПЕЙКО,
лавреат літературної
премії ім. Григорія Косинки

"...Огненними стовпами підперло сонце Дівич-гору. Срібно-золотими карбованцями ласкаво сипнуло в замріяні дніпрові хвилі..." "Ніч. Електричні ліхтарі, як парубки, моргають на молоді тополі..." "Сонце золоту пряжу пряло на Дніпрі, а в степу білими, як молоко, гречками пахли меди..." "Степ був сизий, мов крила орла..." "Хай простять мені смугляві берези. Вони в селі Чорному стоять над ставком, мов соромливі дівчата..." "Чорнобровий паровоз закашляв десь далеко колесами, несміло засвистів у степу, і замурзані села виглядали із-за горбів здивовано..." "Вороними кіньми спинилося коло Гординної могили літо..."

Цей невеличкий жмуток метафоричних словосполучень, звичайно ж, – Григорій Косинка. Молодий, незбагненно яскравий, навально-наступальний, елегантний, гарячкуватий, прозоро зрозумілий і водночас таємниче загадковий.

У який би зріст постав Косинка перед Україною та й перед всією літературною Європою, якби йому судилося на білому світі прожити бодай 50 літ!.. Не судилося. У Києві, у Лук'янівській тюрмі, впав Косинка від енкаведистської кулі. Якби письменникові судилося жити довше – вийшов би на "романичний" рівень. Свідченням швидкого й невпинного зростання Косинки було тяжіння до крупнішої прози у передостанній рік життя (1933) – невелика повість "Гармонія". А втім, навіть найменшу за розміром новелу письменника можна вважати романом в мініатюрі. Знаменита новела "На буряки" (1919) – всього три сторінки. А яка епопея безпрасвітницького життя убогого селянства! Відчутний перегук Косинки із Василем Стефаником, Архипом Тесленком, Михайлом Коцюбинським. Та все ж це – неповторний Григорій Косинка. Письменник, який у перші роки радянської влади став на захист українського селянства, котре віками прагнуло виборсатись із злиднів, та так і не змогло вирватися з них.

Якими недолугими й підлими водночас були опуси критиків 20-х років, котрі публічно, хором взялися затято шельмувати новеліста як "апологета куркульства". На жодній зі своїх сторінок письменник не похвалив "кріпкого хазяїна" – заможного селянина, а такі, звичайно, з'явились у перші роки НЕПу. Косинка не шукав їх у тогочасному селі. Навпаки: вклав в уста селянина Василя у новелі "Голова Ході" (1923) такі слова: "Отак і виходить: і власть наша, і порядки нові, а все по-старому, збулися великих панів, чорт наплодив дрібних, і п'ють, як п'явки..." Косинчині хазяї типу Кушніра ("Політика". 1926), Рудика ("Змовини". 1930) і т.п. викликають не лише осуд читача, а й гнів. У статті "Слово Косинки" (1962) мудрий і об'єктивний Максим Рильський так написав про симпатії та антипатії письменника: "Прірва зненависті між бідарями і куркулями нещадними фарбами змальована у багатьох творах Косинки. Не доводиться і казати, на чиєму боці стояв автор. Треба було бути не те, що вульгаризатором, а просто людиною, яка не хоче бачити очевидного, щоб закидати Косинці якусь ідеалізацію та романтизацію куркулів, як це робили деякі з тогочасних критиків. А ці звинувачення Косинки були далеко не останніми".

Новеліст зумів яскраво відтворити майже весь калейдоскоп інтервенційних навал чужинців в Україну, трагізм громадянської війни в новелах "За земельку", "На золотих богів!", "Троєкутний бій", "Анархісти", "Сорочка", "В житах", "Постріл", "Оповідання без моралі". Косинка не залишив у своїх творах похвали жовтневого перевороту, не був у захваті від тих соціально-політичних прожектів, які намагалися здійснити в українському селі комуністи. У його новелах неможливо знайти й прихильного слова на адресу комнезамів, колективізації, можна помітити ледь приховану зневагу письменника до комсомолу та більшовиків, до лав яких Косинка не поспішав. Перед розстрілом письменник заявив, що співчував Українській Комуністичній партії (УКП), 1923 року навіть був заарештований за участь в літературних вечорах, які організовувались з допомогою УКП. Існування цієї невеликої кількісно партії замовчували ідеологи КП(б)У – Компартії УРСР, навіть не дозволяли надрукувати кілька рядків про цю УКП в Українській Радянській Енциклопедії (Київ. 1984. Т.11). А та УКП таки була. Її члени визнавали марксизм-ленінізм, але не забували й про українські національні проблеми. УКП була заборонена, а її активісти (згодом майже всі її члени) пішли під енкаведистський ніж. У чекістському вироку від 13–14 грудня 1934 року Григорій Косинка був звинувачений як "колишній член УКП" та "член ОУН".

...Гірким було життя видатного українця. Тяжким виявився і його літературний шлях. Народився Григорій Михайлович Стрілець у селі Щербанівка, що в Обухівському районі на Київщині, – 17 листопада 1899 року (за новим стилем – 29 листопада). Сім'я Стрільців була така убога, що убогішою й не могла бути. Безземельна родина мала 1/8 десятин (приблизно – 13 соток). Окрім батьків, у бідацькій хатчині виростали троє синів та двоє доньок. Сімейство пробувало було податися на Амур у пошуках кращої долі, вже було й прибились під Благовещенськ, та довго не затримались на чужині – повернулись до Щербанівки. Життя у крайніх злиднях тривало. Першим у найми пішов найстарший Григорій. Наймитував на селі, потім чистив чужі черевики на київському Подолі, трудився на цукроварні, коли ж подорослішав – влаштувався у земстві. Прагнув навчатися. Дуже багато читав. "Начитаність" Косинки ще в 20-х роках помітив спостережливий Максим Рильський. Григорій зумів скласти екзамени за шість класів гімназії й провчився три роки в Київському інституті народної освіти. Навчання завершилось цими трьома курсами. В "Автобіографії" (1925) новеліст зазначив, що навчання залишив через "матеріальну скруту".

Занадно убогі, символічні тогочасні літературні гонорари не могли забезпечити вихід молодого літератора із тієї "скрути" – змушений був працювати в редакціях, кіноструктурах та диктором республіканського радіо. 1924 року 25-річний Григорій одружився з красунею – 19-річною Тамарою Михайлівною Мороз. Подружжя мешкало кілька років на території Софіївського заповідника у Києві.

У 20-х – на початку 30-х років Косинка активно працював над новелами, виступав як диктор на радіо, читав свої твори на зустрічах із читачами; Косинку охоче слухали студенти, робітники, селяни, червоноармійці. У ті роки в Україні було лише два письменника, котрі читали свої твори напам'ять – Микола Хвильовий у Харкові та Григорій Косинка у Києві. Косинка друкував свої твори у київських газетах "Більшовик", "Вісті Київського губернського революційного комітету", а також у кількох харківських журналах. У Києві плідно трудились тоді Михайло Грушевський, Агатангел Кримський, Павло Филипович, Сергій Єфремов, Микола Зеров та інші інтелектуали-патріоти.

1919 року Григорій Стрілець вперше заявив про себе новелою "На буряки". Невдовзі знайшов собі красивий псевдонім – КОСИНКА. Це – не від жіночої хустинки, а від червоної квітки, котру в народі називають косинцями.

Високий талант Косинки визнавали Василь Стефаник, Володимир Винниченко, Максим Рильський, Володимир Сосюра... Микола Хвильовий писав: "Косинка – один із найкращих майстрів слова". Вже згодом, значно молодший від видатного новеліста харківський літератор Ігор Муратов занотував: " ...Висловлюю щиру радість читача, який з хвилюванням перечитує енергійні, стислі, мускулясті новели Косинки – ці згустки ненависті до світу наживи, ці мініатюрні поеми, що прославляють найсвітліше людське почуття – любов до творчої праці, до рідної, политої слізьми і кров'ю, землі"...

Письменник віддавав перевагу реалістичному письму, прагнув вчитися у Василя Стефаника, Михайла Коцюбинського, Степана Васильченка, Кнута Гамсуна і зневажав трюкацтва у створенні "шедеврів" у літературі, у котрих тогочасний читач не міг нічого зрозуміти.

Про Косинку багато говорили й писали. Його книжечки-"метелики" приходили до читача, особливу похвалу й захоплення вони викликали в селянських родинах. Письменник, як і переважна більшість наших майстрів слова, перебував тоді під енкаведистським "ковпаком". Кожна публікація літератора аналізувалась, особливої уваги зазнавали так звані "попутники", до яких були зараховані, звичайно, Рильський, Косинка, Зеров, Кримський та багато інших. Над ними скупчились чорні хмари, котрі ось-ось мали прогриміти репресіями. На "попутників" старшого й молодшого поколінь вже писались доноси інформаторами-"стукачами". Якийсь Кичура М.О. ще у березні 1933 року на 10 сторінках інформував "компетентні органи" про існування в Україні філіалу Української військової організації (УВО), яка була заснована ще 1920 року за кордоном Євгеном Коновальцем. Місяцем раніше Атаманюк В.М. писав, що нібито у нього на квартирі збирались члени УВО: Б.Антоненко-Давидович, Г.Косинка, Є.Плужник та інші письменники. Почало оформлятись "Дєло" так званих " націоналістів" – "ворогів народу". Енкаведисти готували такі папери для кривавого свого енкаведистського "вжитку".

Каталізатором нещадного удару по українських інтелектуалах став револьверний постріл у голову керманича ленінградських комуністів Кірова, який прогримів у коридорі Смольного 1 грудня 1934 р. Негайно з веління Сталіна та його камарильї десятки тисяч більшовиків-ленінців та безневинних людей були кинуті в енкаведистські підземелля. Переважна більшість цих людей була негайно розстріляна. Дізнавшись про вбивство Кірова, поет Євген Плужник сказав друзям: "Тепер нам кінець..." У ніч на 2 грудня почались арешти. 4, 5, 6 грудня того року у Києві, Харкові та Полтаві було заарештовано 35 "ворогів народу". Всіх їх звозили до Києва, провадили блискавичні "слідства", виносили вироки й негайно розстрілювали. Ніякої мови не могло бути про адвокатський захист, апеляції тощо. Всіх – "к стєнкє!" Кількість схоплених швидко зростала. Вже 11 грудня у пресі було опубліковано про розстріл 43-х українців-інтелектуалів.

...Обережно гортаю кількатомне "досягнення" київських енкаведистів – "Дело № 215101. "ОУН", Обобщающие материалы. Крушельницкий И.А. и др."... Війнуло 30-ми роками, мужністю переважної більшости українських патріотів, ницістю тих, хто прагнув зберегти своє життя за рахунок життів товаришів, нещадною підступністю кривавих катів. Переважно це були чужинці. Документація, звісно, провадилась на "общепонятном языке". Арешт і розстріл Косинки та його побратимів-інтелектуалів співпав із лютим репресивним спалахом. Втім, Косинка і без цього "кіровського потоку" був приречений на смерть, як були приречені мільйони українців. У тому "Дєлє" не було ні фотосвітлин заарештованих, ні відбитків пальців, як це практикувалось навіть у жандармських структурах царської Росії. На декотрих із в'язнів не було ні ордерів на арешт, ні протоколів обшуку. Чекісти поспішали позвітуватись перед Москвою: погляньте, мовляв, у нас – не гірше, ніж у столиці чи Ленінграді, у нас теж є "вороги народу", є "центри", є зв'язки із закордоном, є зброя у заарештованих, є терористичні "трійки", котрі хотіли повбивати улюблених народом "вождів"...

У "Довідці" від 15 березня 1935 року (1-й том "Дєла"), яка лягла в основу звіту перед Москвою, написано: "У листопаді місяці 1934 року злочинна діяльність терористичних груп "ОУН" була ліквідована органами УДБ НКВС УРСР. По цій справі притягнено до відповідальности 14 чоловік, які 13–14 грудня 1934 року сесією військової Колегії Верховного Суду СРСР були засуджені до ВМП (вищої міри покарання. – **В.Л.**). Вирок виконано. Підписи: Родімцев. Зезюлін".

Закінчення в наступному числі.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення № 278
Наклад 5 000
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9